

Nr 25

Utlåtande i anledning av dels väckta motioner om skrivelse till Kungl. Maj:t rörande tillstånd för International Broadcasting Association AB (IBRA) att inköpa viss utländsk valuta, dels ock väckt motion om vissa lättnader i valutaregleringen.

I två inom riksdagen väckta, till bankoutskottet hänvisade likalydande motioner, nr 8 i första kammaren av herr *Boman* samt nr 2 i andra kammaren av herr *Gustafsson* i Borås m. fl., har hemställts, att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att Kungl. Maj:t måtte medgiva tillstånd för IBRA att inköpa utländsk valuta för ett belopp på 1 920 000 kronor.

Samtidigt med nämnda motioner har utskottet till behandling förehavt den i andra kammaren väckta, till utskottet hänvisade motionen nr 187 av herrar *Ahlberg* och *Munktell*, i vilken hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t uttala att utländska betalningsmedel och utländska fordringar, som är avsedda att begagnas för kulturella, religiösa och humanitära ändamål må mot vederlag i svenskt mynt fritt förvärvas och föryttras.

Beträffande de skäl som motionärerna åberopat till stöd för sina yrkanden får utskottet, i den mån redogörelse därför icke lämnas här nedan, hänvisa till motionerna II: 2 resp. II: 187.

Över de likalydande motionerna I: 8 och II: 2 har yttrande i vederbörlig ordning inhämtats från *valutakontoret* samt över motionen II: 187 från *fullmäktige i riksbanken* och *valutakontoret*.

I de likalydande motionerna I: 8 och II: 2 erinras till en början om följande.

Den svenska firman International Broadcasting Association AB (IBRA) ansökte den 15 juni 1954 hos valutakontoret om tillstånd att till bank i Tanger få utbetala 1 920 000 kronor avsett som likvid för utsändningstid från radiostationen i Tanger. Enligt ett mellan IBRA och radioföretaget Societé CAPEC i Tanger ingånget avtal skulle sändningarna enligt närmare preciserade regler innehålla dels program av religiös karaktär och dels kommersiell reklam. Genom beslut den 30 juni 1954 avslog valutakontoret IBRA:s hemställan.

Sedan Societé CAPEC efter nya underhandlingar med IBRA gått med på att acceptera vissa inskränkningar i rätten att förfoga över det utgående kronbeloppet, anhöll IBRA i skrivelse till valutakontoret den 10 juli 1954,

Bihang till riksdagens protokoll 1955. 8 saml. Nr 25.

att ärendet skulle upptas till förnyad prövning. Detta skedde men ledde till förnyat avslag den 13 juli. Efter detta avslag upptog IBRA nya förhandlingar med Société CAPEC rörande ytterligare modifikationer av det ursprungliga avtalet för att gå de svenska valutamyndigheterna till mötes. Genom nytt avtal som slöts den 25 juli 1954 slopades tanken på att sändningarna skulle omfatta även kommersiell reklam, och de skulle följaktligen helt bestå av program av religiös karaktär. På denna grundval riktades en tredje ansökan till valutakontoret den 16 augusti 1954, vilken emellertid även utan angiven motivering avslogs genom beslut av den 2 september 1954. Över detta beslut anförde IBRA besvär hos Kungl. Maj:t genom underdånig skrivelse av den 14 september 1954.

Kungl. Maj:t fann emellertid, såsom framgår av ett av finansminister Sköld den 9 december 1954 i riksdagens andra kammare meddelat interpellationssvar, icke skäl vidtaga ändring av valutakontorets beslut.

Motionärerna understryker, att man i vida kretsar funnit det stötande, att statens ekonomiska regleringsmakt på sätt som här skett lägger hinder i vägen för initiativ av den art varom här är fråga. Det gäller på frivillig väg insamlade penningmedel avsedda för missionsändamål, och det har tett sig utomordentligt egendomligt att valutakontoret i ett sådant sammanhang lagt hinder i vägen så mycket mer som det icke från något håll hävdats att den begärda valutatilldelningen i och för sig skulle vara av den storleksordningen, att den skulle innebära något hot mot den svenska valutaställningen.

Valutakontoret hänvisar i sitt yttrande över dessa motioner till sitt utlåtande till Konungen den 30 oktober 1954 över IBRA:s besvärsskrivelse den 14 september 1954 angående valutakontorets tidigare beslut att icke medgiva överföring till utlandet av 1 920 000 kronor såsom likvid för vissa radiosändningar samt anför härutöver följande.

IBRA framhöll i sin ovannämnda skrivelse den 14 september 1954 till Konungen, att frågan gäller "att få använda svenska kronor skänkta med varmt hjärta av för evangelisk mission intresserade personer". Såsom framgår av artiklar i tidningen Dagen den 10 och 11 februari 1955 har hittills endast ca 200 000 kronor insamlats. Dock "har av de 1,9 miljonerna redan kontraktsenligt genom våra internationella kontakter första inbetalningen gjorts med 400 000 kronor". Såsom framgår av inbjudan till teckning av IBRA:s 4½ % radiolån av år 1955 å 1,5 miljoner kronor — införd i Dagen den 3 februari 1955 — har finansieringen av IBRA "hittills skett genom tillfälliga lån, som f. n. uppgår till ca 750 000 kronor och som måste bindas på längre tid".

IBRA:s av valutakontoret avslagna framställning innebar ansökan om tillstånd att till utlandet överföra 960 000 kronor per år under tillsvidare 5, alternativt 2 år. Detta belopp kan ställas i relation till vad filadelfiaförsamlingarna i Sverige det senaste året begärt och erhållit för bedrivande av missionsverksamhet i utlandet. Filadelfiaförsamlingen i Stockholm har

under år 1954 begärt och erhållit valutatilldelning med motvärdet till 910 000 kronor och övriga filadelfiaförsamlingar i landet ha under sagda år för samma ändamål begärt och erhållit valutatilldelning med motvärdet till 1 060 000 kronor. Sammanlagt ha sålunda pingströrelsens församlingar under år 1954 begärt och erhållit valutatilldelning med 1 970 000 kronor för bedrivande av yttre mission. De årliga kostnaderna för de beramade sändningarna från Tanger uppgå således till inemot hälften av vad som från pingströrelsens sida för närvarande betalas till utlandet för missionsverksamhet därstädes.

Motionärerna ha föreslagit, att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att Kungl. Maj:t måtte medgiva tillstånd för IBRA att inköpa utländsk valuta för ett belopp av 1 920 000 kronor.

Valutakontorets styrelse anser sig ej böra ingå på frågan, om ett tillstånd av Kungl. Maj:t för IBRA att inköpa utländsk valuta för att kunna effektueras även förutsätter beslut av bankofullmäktige att tillhandahålla valuta, eftersom riksbanken har att förvalta rikets centrala valutareserv och genom gällande valutakontrakt mellan riksbanken och valutabankerna även får anses äga ett inflytande på användningen av affärsbankernas valutabehållningar.

Vad motionärerna anfört och vad som i ärendet blivit känt sedan IBRA:s ansökan senast var föremål för behandling inom valutakontoret har icke givit anledning för valutakontorets styrelse att ändra sin uppfattning. Styrelsen får bl. a. med anledning härav avstyrka motionerna. Avslår riksdagen motionerna, utesluter det givetvis icke möjligheten till en förnyad behandling inom valutakontoret, därest pingströrelsens talesmän åstadkomma sådan ändring i avtalet med radioföretaget CAPEC och vidtagna sådana åtgärder i övrigt, att de ifrågasatta radiosändningarna få annan karaktär och omfattning än som hittills synes ha varit avsikten.

I motionen II: 187 erinras om att för någon tid sedan aktualiserats ett fall i fråga om valutautförsel för missionsändamål där valutakontoret varit tveksamt om huruvida den begärda valutan skulle komma ett rent missionsändamål tillgodo eller kunde anses komma att användas till ett för missionsverksamhet främmande ändamål.

Med hänsyn till det här berörda fallet synes det enligt motionärerna — i händelse ej valutaförordningen i sin helhet kommer att avvecklas genom beslut vid årets riksdag — i valutaförordningen böra intagas en regel, enligt vilken valutor, som är avsedda att användas till missionsverksamhet, religiösa, humanitära eller kulturella ändamål undantages från valutakontroll. Härigenom skulle ett smidigare förfaringssätt åstadkommas samtidigt som dessa känsliga frågor undandrages de rent ekonomiska bedömanden valutakontoret har att lägga. En undantagsregel i här föreslagen riktning och omfattning synes inte nämnvärt komma att menligt inverka på våra tillgångar av utländsk valuta.

Valutakontoret framhåller i yttrande över denna motion, vilken synes ha som bakgrund samma ärende som beröres i motionerna I: 8 och II: 2, att

kontoret kommit till den uppfattningen, att den av IBRA planerade verksamheten i huvudsak icke avser missionssändningar, såvida icke i missionsbegreppet även skall innfattas s. k. inre mission. För den egentliga svenska missionsverksamheten i utlandet ransoneras icke numera tilldelning av valutor.

I fortsättningen uttalar valutakontoret bl. a. följande.

Med nuvarande tillämpning av valutaregleringen, när det gäller kulturella, religiösa och humanitära ändamål, ligger den väsentliga svårigheten i att avgränsa det område, där valutatilldelning praktiskt taget automatiskt sker, från sådana fall, där en prövning bör komma till stånd. Dessa gränsdragningsfrågor kvarstå även efter en bestämmelse av den innebörd, som motionärerna föreslagit. Man riskerar att hamna i rena godtycket, om tolkningen av förenämnda begrepp skulle överlämnas ej endast åt olika affärsbanker utan även åt enskilda, och detta till och med i de fall, då bedömandet kan färgas av det egna intresset.

Motionärerna ha i sin hemställan utgått från bestämmelserna i första stycket 2 § valutaförordningen, som har följande lydelse:

"Utländska betalningsmedel och utländska fordringar må, mot vederlag i svenskt mynt, förvärfvas allenast från riksbanken eller genom dess förmedling och föryttras allenast till riksbanken eller genom dess förmedling."

Motionärerna synas ha förbisett, att betalning till utlandet i svenska kronor, som regleras främst genom bestämmelserna i 5 § valutaförordningen, ur valutasynpunkt har samma verkan som betalning i annat lands valuta och att betalning i kronor utgör en vanlig betalningsform vid överföringar till utlandet.

Betalningar till utlandet verkställas i huvudsak dels genom riksbanken, dels genom valutabankerna och dels slutligen genom att andra företag och enskilda för egen eller andras räkning disponera över tillgodohavanden i utlandet. Med hjälp av valutaregleringen åstadkommes dels en begränsning i vissa betalningar till utlandet, dels att betalningarna ske i fastställda former och genom bestämda betalningskanaler. Med hänsyn till den i Sverige och andra länder rådande knappheten på dollarvaluta förhindras exempelvis härigenom, att dollarlikvider verkställas till någon i Europa eller eljest utanför dollarområdet bosatt.

Motionärerna ha såsom förut framhållits utgått från den bestämmelse i valutaförordningen, som föreskriver, att handeln med valutor skall ske genom riksbanken eller genom dess förmedling; som bekant har den egentliga handeln med valutor överlåtits på främst valutabankerna, ehuru deras befogenheter härutinnan väsentligen bestämmas av de tillstånd, riksbanken meddelar dem att driva handel. Det torde emellertid få förutsättas, att motionärernas avsikt icke varit att åstadkomma en särskild marknad i valutor, avsedda för att tillgodose religiösa, humanitära eller kulturella ändamål. De valutor, varmed en sådan marknad skulle fourneras för att kunna tillgodose efterfrågan, bära ju ingen särprägel. Ej heller kan det vara rimligt att, så länge den allmänna dollarbristen är en realitet, använda dollarvaluta exempelvis för att bestrida kostnader för missionsverksamhet i Belgiska Kongo eller för överföring av insamlade medel till

mindre utvecklade länder, i den mån betalningar dit regelmässigt erläggas på annat sätt. Motionärerna torde ej heller ha avsett att åstadkomma ett åläggande för riksbanken att tillhandahålla valutor för visst ändamål; härför skulle erfordras ändring i riksbankslagen. De åtaganden gentemot valutabankerna att tillhandahålla valutor, som riksbanken iklätt sig genom nuvarande valutakontrakt, ha som förutsättning bl. a. det inflytande över betalningarna till utlandet som tillägges riksbanken genom valutastiftningen. Skulle motionärerna syfta till att åstadkomma ett undantag från valutaregleringen, varigenom affärsbanker, företag eller andra enskilda innehavare av utländsk valuta skulle bli berättigade att sälja sitt innehav av valutan till den, som uppgivit sig behöva densamma för ändamål av ifrågavarande art — och denna i sin tur utan särskilt medgivande äga disponera över den sålunda förvärvade valutan — skulle detta nödvändiggöra en utbyggnad av kontrollapparaten, vilket givetvis bör undvikas. Såsom framgår av vad ovan sagts skulle ett sådant undantag dessutom ändra grundvalen för nuvarande valutakontrakt mellan riksbanken och valutabankerna, vidare ej beakta den nuvarande internationella uppdelningen mellan olika valutaområden och slutligen innebära en diskriminering av kronbetalningar.

Det torde därför icke finnas annan praktisk möjlighet än att inom ramen för valutaregleringen tillämpa en tillmötesgående praxis i vad gäller betalningar till utlandet för egentliga kulturella, religiösa och humanitära ändamål. Så sker redan nu på dessa och andra områden, där behovet av möjlighet till betalningar till utlandet särskilt beaktats. Svårigheten ligger främst i avgränsningsfrågorna; motionärerna synas icke ha anvisat någon väg, varigenom denna avgränsning skulle kunna ske i annan form än som för närvarande tillämpas. Valutakontorets styrelse får därför avstyrka, att ifrågavarande motion lägges till grund för någon åtgärd från riksdagens sida.

Fullmäktige i riksbanken har anfört följande.

Motionen synes som bakgrund ha det ärende, som beröres i de inom riksdagen väckta likalydande motionerna I: 8 och II: 2 om skrivelse till Kungl. Maj:t rörande tillstånd för International Broadcasting Association AB (IBRA) att inköpa viss utländsk valuta, över vilka motioner valutakontorets styrelse på anmodan av Kungl. Maj:t till riksdagens bankoutskott överlämnat särskilt yttrande. Fullmäktige avse emellertid ej att ingå på en bedömning av detta ärende. Även om det ej sällan möter betydande svårigheter att bestämt fastställa arbetsfördelningen mellan riksbanken och valutakontoret i vad gäller frågor, som angå betalningar till och från utlandet, är det uppenbart, att riksbanken icke har till uppgift att avgöra eller bör ta ställning till om valutakontoret kommit fram till ett riktigt beslut i ett enskilt ärende om valutatilldelning sådant som det ifrågavarande.

Däremot är det självklart för riksbanken såsom valutavårdande myndighet av betydande intresse, hur valutaregleringen utformas. Det av motionärerna framförda förslaget bör därför granskas dels ur synpunkten, om de syften gagnas, vilka motionärerna vilja tillgodose, dels med hänsyn till dess inverkan på möjligheten att effektivt tillämpa en valutareglering.

Motionärerna torde få antagas vilja åstadkomma, att valutatilldelning

sker för kulturella, religiösa och humanitära ändamål i erforderlig omfattning. Enligt vad valutakontoret upplyst, tillämpar kontoret redan nu en tillmötesgående praxis i vad gäller betalningar för egentliga kulturella, religiösa och humanitära ändamål. Med nuvarande tillämpning av valutaregleringen ligger den väsentliga svårigheten sålunda i att avgränsa det område, där valutatilldelning praktiskt taget automatiskt sker, från sådana fall, där en prövning bör komma till stånd. Dessa gränsdragningsfrågor kvarstå även efter en bestämmande av den innebörd, som motionärerna föreslagit. Man riskerar att hamna i rena godtycket, om tolkningen av förenämnda begrepp skulle överlämnas ej endast åt olika affärsbanker utan även åt enskilda, och detta till och med i de fall, då bedömandet kan färgas av det egna intresset.

Beträffande den inverkan på möjligheten att effektivt tillämpa en valutareglering, som ett antagande av motionärernas förslag kan beräknas få, må följande anföras.

Den utformning, som förslaget erhållit, innebär, att för betalningar i utländska valutor skulle gälla friare bestämmelser än för betalningar i kronor. Detta beror väl dock på ett förbiseende av motionärerna; det finnes givetvis ingen anledning att så utforma bestämmelserna för betalningar till utlandet, att i avvikelse från ett normalt betalningsmönster betalningar för vissa ändamål tendera att ske uteslutande i utländska valutor.

Betalningar till utlandet verkställas i huvudsak dels genom riksbanken, dels genom valutabankerna och dels slutligen genom att andra företag och enskilda för egen eller andras räkning disponera över tillgodohavanden i utlandet. Med hjälp av valutaregleringen åstadkommes dels en begränsning i vissa betalningar till utlandet, dels att betalningarna ske i fastställda former och genom bestämda betalningskanaler. Med hänsyn till den i Sverige och andra länder rådande knappheten på dollarvaluta förhindras exempelvis härigenom, att dollarlikvider verkställas till någon i Europa eller eljest utanför dollarområdet bosatt.

Motionärerna ha utgått från den bestämmelse i valutaförordningen, som föreskriver, att handeln med valutor skall ske genom riksbanken eller genom dess förmedling; som bekant har den egentliga handeln med valutor överlåtits på främst valutabankerna, ehuru deras befogenheter härutinnan väsentligen bestämmas av de tillstånd, riksbanken meddelar dem att driva handel. Det torde emellertid få förutsättas, att motionärernas avsikt icke varit att åstadkomma en särskild marknad i valutor, avsedda för att tillgodose religiösa, humanitära eller kulturella ändamål. De valutor, varmed en sådan marknad skulle fourneras för att kunna tillgodose efterfrågan, bära ju ingen särprägel. Ej heller kan det vara rimligt att, så länge den allmänna dollarbristen är en realitet, använda dollarvaluta för nyssnämnda slag av betalningar till länder, som ligga utanför det s. k. dollarområdet. Det finnes exempelvis ingen anledning att verkställa betalningar till andra europeiska länder i dollar. Motionärerna torde ej heller ha avsett att åstadkomma ett åläggande för riksbanken att tillhandahålla valutor för visst ändamål; härför skulle erfordras ändring i riksbankslagen. De åtaganden gentemot valutabankerna att tillhandahålla valutor som riksbanken iklätt sig genom nuvarande valutakontrakt, ha som förutsätt-

ning bl. a. det inflytande över betalningarna till utlandet som tillägges riksbanken genom valutalagstiftningen. Skulle motionärerna syfta till att åstadkomma ett undantag från valutaregleringen, varigenom affärsbanker, företag eller andra enskilda innehavare av utländsk valuta skulle bli berättigade att sälja sitt innehav av valutan till den, som uppgivit sig behöva densamma för ändamål av ifrågavarande art — och denne i sin tur utan särskilt medgivande äga disponera över den sålunda förvärvade valutan — skulle detta nödvändiggöra en utbyggnad av kontrollapparaten, vilket givetvis bör undvikas. Hur denna utbyggnad än sker, skulle stora möjligheter yppas att kringgå valutaregleringen. Såsom framgår av vad ovan sagts skulle ett sådant undantag dessutom ändra grundvalen för nuvarande valutakontrakt mellan riksbanken och valutabankerna, vidare ej beakta den nuvarande internationella uppdelningen mellan olika valutaområden och slutligen innebära en diskriminering av kronbetalningar.

Det torde därför icke finnas annan praktisk möjlighet än att inom ramen för valutaregleringen tillämpa en tillmötesgående praxis i vad gäller betalningar till utlandet för egentliga kulturella, religiösa och humanitära ändamål. Fullmäktige få därför avstyrka, att ifrågavarande motion lägges till grund för någon åtgärd från riksdagens sida.

Vid behandlingen av detta ärende i fullmäktige reserverade sig herr *Kristensson* i Osby mot beslutet och anförde:

”Ifrågavarande motion torde vara föranledd av valutakontorets avslag å International Broadcasting Associations (IBRA:s) ansökan om valutatillstånd beträffande utländsk radiostation.

Jag delar motionärernas uppfattning att valuta bör ställas till förfogande för religiösa, kulturella och humanitära ändamål och anser för min del att valutatillstånd borde ha lämnats till International Broadcasting Association.

I likhet med motionärerna anser jag vidare, att riksdagen bör uttala sig för att valuta bör ställas till förfogande för religiösa, kulturella och humanitära ändamål och detta bör kunna åstadkommas genom en härefter anpassad tillämpning av gällande lagstiftning.”

Herr *Rubbestad*, som icke hade någonting att erinra mot det föreliggande förslaget till yttrande, ansåg dock att IBRA hade bort erhålla den begärda valutatilldelningen.

Herr *Lemne* anförde i särskilt uttalande:

”Under den tid jag fungerade som ordförande i valutakontorets styrelse mötte jag stora svårigheter att i styrelsen få behålla representanterna från näringslivet på grund av det stora, grannliga och otacksamma arbete som uppdraget medförde. Skulle riksdagen nu bli högsta licensmyndighet i valutaärenden, kommer svårigheten att förvärva och behålla i styrelsen högt kvalificerade personer att ytterligare ökas.”

Utskottet. I 2 § gällande valutaförordning, vilken utfärdats efter riks-

dagens hörande, stadgas, att utländska betalningsmedel och utländska fordringar må, mot vederlag i svenskt mynt, förvärvas allenast från riksbanken eller genom dess förmedling och föryttras allenast till riksbanken eller genom dess förmedling. Riksbanken äger jämlikt 3 § närmare bestämma i vilken omfattning och på vilka villkor utländska betalningsmedel och utländska fordringar må, mot vederlag i svenskt mynt, förvärvas eller föryttras. Valutakontoret utgör riksbankens organ för handläggning av frågor rörande tillämpningen av valutaförordningen. Över valutakontorets beslut kan besvär anföras hos Kungl. Maj:t.

I motionerna I: 8 och II: 2 har hemställts, att riksdagen måtte besluta att hos Kungl. Maj:t hemställa att Kungl. Maj:t måtte lämna valutatillstånd för visst angivet ändamål. Såsom närmare framgår av ett av statsrådet och chefen för finansdepartementet lämnat interpellationssvar i andra kammaren den 9 december 1954 har en framställning om valutatilldelning för i huvudsak samma syfte i anledning av förda besvär varit föremål för Kungl. Maj:ts prövning. Mot bakgrunden av gällande ordning för tilldelning av utländska betalningsmedel och vad som tidigare förekommit i ärendet anser sig utskottet icke kunna tillstyrka bifall till ifrågakvarande motioner. Utskottet har med tillfredsställelse konstaterat, att valutakontoret numera icke ransonerar tilldelning av valutor som erfordras för bedrivande av svensk missionsverksamhet i utlandet. Såsom valutakontorets styrelse framhållit innebär ett avslag å motionerna icke att möjligheten till en förnyad behandling inom valutakontoret är utesluten.

Vad härefter angår det i motionen II: 187 framställda yrkandet om lättnader i valutaregleringen vad gäller medel avsedda för kulturella, religiösa och humanitära ändamål har utskottet, efter att ha tagit del av vad bankofullmäktige och valutakontorets styrelse anfört i remissutlåtandena, funnit, att det icke torde föreligga någon annan möjlighet att inom ramen för valutaregleringen tillgodose motionens syfte än genom att tilllämpa en tillmötesgående praxis vad gäller betalningar för dessa ändamål.

Aberopande det anförda får utskottet hemställa,

att de likalydande motionerna I: 8 och II: 2 samt motionen II: 187 icke må till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 19 april 1955.

På bankoutskottets vägnar:

FRANS SEVERIN

Närvarande:

från första kammaren: herrar Ewerlöf*, Sundvik, Mogård, Boo, Kronstrand, Strandler, Eliasson och Björnberg;

från andra kammaren: herrar Severin i Stockholm, Nilsson i Landskrona, Sköldin, Nygren*, Löfgren, Jönsson i Rosshol*, Mellqvist* och Nelander*.

* Ej närvarande vid slutjusteringen.

Reservation

av herrar *Ewerlöf, Kronstrand, Björnberg, Nygren, Löfgren* och *Nelander*, vilka ansett att andra stycket i utskottets utlåtande bort erhålla följande lydelse:

I motionerna — — — Kungl. Maj:ts prövning. Mot bakgrunden av gällande ordning för tilldelning av utländska betalningsmedel, och då någon ansökan om valutatilldelning för i motionerna I: 8 och II: 2 omnämnt ändamål för närvarande ej föreligger till behandling, anser sig utskottet ej kunna tillstyrka bifall till ifrågavarande motioners yrkanden. Samtidigt som utskottet med tillfredsställelse konstaterar att valutakontoret numera icke ransonerar valutan för bedrivande av svensk missionsverksamhet i s. k. icke-kristna länder, vill utskottet uttala sina betänkligheter mot den praxis, som uppenbarligen varit vägledande vid behandlingen av det fall, som närmast föranlett föreliggande motioner. Denna praxis synes nämligen innebära, att valutakontoret i realiteten finner sig böra bedöma mot vilka länder kristen missionsverksamhet bör riktas eller icke riktas. Eftersom det ter sig främmande att bedömanden av denna art äger rum inom ett organ, som skapats för samhällets ekonomiska regleringsmakt, bör valutakontoret enligt utskottets uppfattning i princip begränsa sig till en bedömning av de valutamässiga möjligheterna inom ramen för den allmänt tillmötesgående hållning, som valutakontoret visat när det gäller valutatilldelning för missionsändamål.